

BARÁTH GERGELY 18 ÉVES GIMNAZISTA

A szenvedés mint az élet építőköve

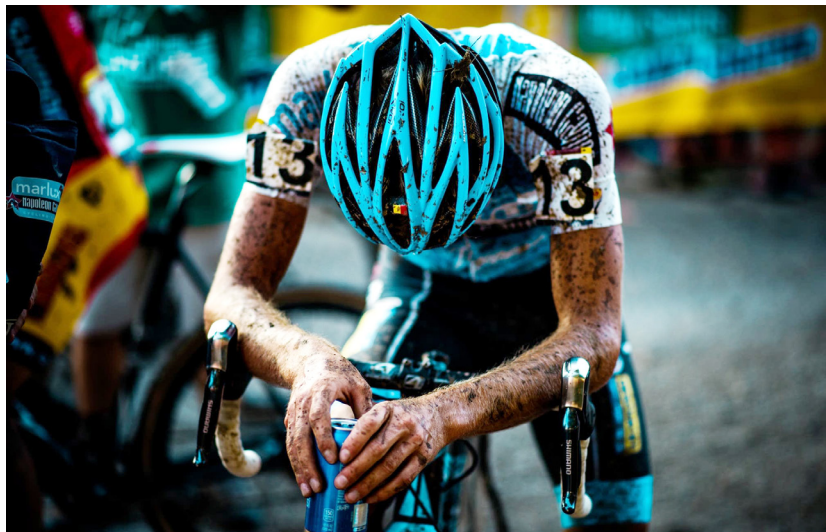
Isten lenne az oka mindezeknek? Nem hinném... Egy részének igen, de azoknak nyomós okuk van. Sokkal egyszerűbb a világnak egy felsőbbrendűséget beállítani bűnbakként, nemde? Így az életünkért való felelősséget levesszük a vállunkról. Nem vállaljuk a felelősséget Földünk tisztaságáért, nem vállaljuk azt embertársainkért, a környezetünkért. Mindig csak kibújunk alóla, pedig hatalmas ellenpélda áll előttünk, akinek a húsvéti időszakban a középpontban kell lennie. Ő pedig nem más, mint Jézus! Gyakran jutnak eszembe azok a mondatok, amelyeket az ateista emberektől hallok: „Ha létezne Isten, akkor nem lenne ennyi szenvedés a világban”, vagy „Isten magára hagyta a világot a szenvedésben”. Emberek, vegyük észre: Isten elküldte egyetlen fiát, aki vállalta a szenvedést, a legnagyobb kínokat. Vállalta, nem azért, mert neki ez elő volt írva. Hatalmánál fogva bármikor visszatáncolhatott volna, de ennél sokkal csodálatosabb dolgot tett: megváltott minket és értünk szenvedett! Hogy miért? Mert szeret minket! A szeretet egyik legnagyobb kifejezőeszköze, ha kisebb-nagyobb nehézségeket, néha már-már szenvedéseket vállalunk a szeretteinkért. Bele kell állnunk, ahogy Jézus is tette ezt értünk, és ahogy számos példát is láthatunk a mai világban a hétköznapi hősök révén. Rengeteg családapa, temérdek édesanya van, akik akár napi tizenkét órát vagy annál is többet, két-három munkahelyet is bevállalnak a családjukért, a gyermekeikért, akiket igazán szeretnek. Rendkívüli nehézségek ezek, de úgy hiszem, hogy megéri. Megéri szeretni!

A szenvedés másik oldala nemcsak a másokért való áldozatvállalást, hanem a saját keresztjeinknek a megélését jelenti. Bár a kettő szorosan is összefügg, véleményem szerint külön is fontos erről beszélni és ezt hangsúlyozni. Legtöbbször a szenvedések okát keresik, és nem az értelmét, pedig aki megtanul előnyt kovácsolni a szenvedéseiből, annak hatalmas aduász van a kezében. Rengeteg, szinte megszámlálhatatlan mennyiségű olyan pillanat van az életünkben, amikor egy-egy nehezebb keresztet kapunk, de nem értjük, hogy miért pont velünk történik ez. Természetes, hogy néha megőrökönyödünk, természetes, hogy néha eluralkodik rajtunk a félelem egy-egy ilyen pillanat kapcsán, de hiszem azt, hogy minden egyes ilyen pillanatnak van értelme, még ha ezt az adott helyzetben nem is könnyű észrevenni. De mit is kellene észrevenni valójában? Azt, hogy miképpen szeretne formálni minket az Isten, mit akar megmutatni nekünk. Lehet, hogy ha évek múltán visszagondolunk az életünk egyik nehéz időszakára, rájövünk, hogy számos dolgot megtanulhattunk az adott életszakaszból. A szenvedéseink által megtanulhatunk küzdeni. Küzdeni másokért és nem utolsósorban küzdeni magunkért. Egy-egy betegségben harcolni az egészségünkért,

Szenvedés. Egy negatív fogalom, mely körülszövi a mindennapjainkat, jelen van az életünkben. De miért kell? Miért szenvedünk, mi értelme ennek? Ezek olyan kérdések, amelyeket minden ember feltesz magának egy-egy nagyobb trauma után. Sokan Isten hibáztatják, amiért hagyja, hogy szenvedjünk, sokan pedig szimplán úgy gondolják, hogy maga az élet egy szenvedés, ha pedig már beleszülettünk ebbe a világba, akkor bírni kell az ütésekkel. Vajon tényleg ennyire negatív dolog ez, vagy van benne valami többlet, amit talán észre kellene vennünk?

egy-egy nehezebb napon folytatni a tanulmányainkat, a munkánkat, mert ez visz minket előre az életben, és nem utolsósorban küzdeni a lelki egészségünkért, ami néha talán a legnehezebb, de egyben az egyik legfontosabb dolog is.

Az egészség... igen, életünk alapjául szolgál, viszont egyvalamivel tisztában kell lennünk: ez nem örök. Nem leszünk sírig tartóan fittegek, nem leszünk mindig egészségesek. Mindennap hálat kell adnunk az Úrnak, hogy egészségesen ébredtünk fel, és új lehetőségeket kaptunk a hétköznapi csodák megéléséhez. Gyakran beleesünk abba a hibába, hogy az egészségünket természetesnek gondoljuk, hiszen hozzászoktunk. Fiatalon erősnek, rendíthetetlennek érezzük magunkat, úgy érezzük, hogy csak mi szabhatunk határt az álmainknak, a céljainknak. Ez elképesztően felemelő és motiváló érzés, viszont mindig a magas lóról lehet a legnagyobb nyertesei az életnek. Bármikor jöhet egy trauma, egy hosszan tartó, ne adj Isten, egy halálos betegség. Mit teszünk ilyenkor? Talán természetes módon megijedünk és kétségbeesünk. Úgy érezzük, hogy elvesztettünk mindent, amit az évek során felépítettünk. Ráadásul pont akkor kell a leginkább küzdenünk, amikor a leggyengébbek vagyunk? Ez lehetetlen és értelmetlen... gondolják sokan, helytelenül. Lehetetlen lenne? Nem. Nehéz? Abszolút. Van értelme? Úgy vélem, rendki-

vül fontos küzdenünk ilyen helyzetben, hiszen nemcsak magunkra, a testünkre és a lelkünkre lehetünk jó hatással, hanem ilyenkor másokért is felelősek vagyunk. A családjunknak, a szeretteinknek legalább annyira nehéz egy ilyen élethelyzet, mint nekünk. Nemcsak magunkért kell küzdenünk, hanem értük is! Kell ennél motiválóbb erő? Hatalmas pluszt adhat mások életének is egy-egy valódi, jól megélt küzdelem. Tucatnyi példát látunk manapság is olyan emberekre, akik betegségük, nehézségeik ellenére sem adják fel a küzdelmet, hanem hisznek az Istenben, hisznek a szenvedésük értelmében. Hisznek abban, hogy másokat is taníthatnak a maguk kereszútjával, hogy másokat is motiválhatnak a példájukkal.

Szerintem sokan hallottunk már Nick Vujicicről. Az emberről, aki végtagok nélkül született, és csupán két lábujja van a bal lába helyén. Nem tűnik boldogtalanoknak, igaz? Bejárja a világot, motivációs beszédeket, tréningeket tart.

Eljut kicsihez és nagyhoz is. Megismerkedik rengeteg különféle emberrel. Van egy gyönyörű családja. Úgy tűnik, kihozta a maximumot abból, amit kapott az élettől, és pont ez a lényeg! Gyermekkorában rengeteget szenvedett. Sokszor csúfolták az iskolában, nagyon nehezen boldogult a mindennapi teendőikkel. Úgy gondolta, hogy nincs értelme az életének. Tízévesen öngyilkos akart lenni, bele akarta fojtani magát a fürdőkádba, de nem tette... Nem tette, pont azért, amit én is hangsúlyozni szeretnék. Ő is tudta jól, hogy a szüleinek és szeretteinek ezzel életük végéig tartó szomorúságot okozott volna. Tudta, hogy nem csak a saját életének a felelősségét tartja a „kezében”. Sikerült. Neki sikerült továbbélni a mélyponton. Istenhez fordult az imádság által, és megtalálta a szenvedésének, a keresztségének az értelmét. Rájött, hogy Isten azt szeretete volna, hogy példát adjon az embereknek. Az Úr azt szeretete volna, hogy Nick tanítson az embereknek. Beszéljen Isten szeretetéről. Megmutassa, hogy minden mélypontból van kiút.

Volt szó már nehéz helyzetben lévő családfőkről, rendellenességekkel született emberről. Nemrég, 2018. február 22-én hunyt el egy fiatal ember, aki az előzőekkel ellentétben a semmiből kapott egy elképesztően lesújtó üstét az élettől. Ő nem más, mint Lázár Bence. Ő rengeteg talentumot és nagy lehetőségeket kapott az életében. Elképesztő tehetsége volt a magyar futballnak, már tizenhét évesen profi szerződést kapott és felnőtt csapatban futballozott, de ezt hamar fel kellett adnia. Huszoneves korában gerincproblémák miatt folyamatos fájdalom mellett tudott csak futballozni. Jött valami, ami meggátolta abban, hogy azt a tevékenységet folytassa életében, amire felfedte a fiatal éveit. Sajnos 2014-ben vissza kellett vonulnia a labdarúgástól, fel kellett adnia az álmát, de ez még nem törte meg. Elkezdett lehetőségek után kutatni, hogy milyen tanulmányokat folytasson. Belekezdett a sportkommentári tevékenységbe. Szinte még fel sem fogta, hogy mi történt vele, amikor jött egy még nagyobb, felfoghatatlan csapás, a leukémia. Az orvosok sem tudták, hogy mi lehetett betegségének oka, egy pillanat alatt történt az egész. Sokan nem hitték, hogy fel tud állni a földről a folyamatos csapások ellenére is, még talán ő maga sem, de megtette. Megküzdött a betegségével. Egy ország támogatta őt, rengeteg szeretetet kapott, amit maximálisan meg is hálált. 2016-ban a Sport TV kamerái elé tudott ülni újra, és mosolyogva, hálásan mesélt az őt támogatókról, a küzdelmeiről. Aztán jött ez a 2018-as februári nap, mikor a család az emberek segítségét kérte, mert Bencének vére volt szüksége. Az Újpest véréradást is szervezett, de 22-én jött a szomorú hír: Bence elhunyt.

Én hiszem azt, hogy ő győzött. Úgy gondolom, megtett minden tőle telhetőt, és értelmet adott a kereszútjának. Szerintem hatalmas példa lehet az ő személye mindenki számára, sokat tanulhatunk tőle hozzáállás és a helyes gondolkodásmód terén. Győztesen hagyta el a földi játékteret, és most már a fentiekkel focizik együtt. Nyugodj békében!

A legnagyobb gödörben, a legnagyobb mélyponton érezhetjük igazán Isten szerető kegyelmét. Amikor már azt hisszük, hogy nincs senki, aki utánunk nyúlna, akkor karol fel minket az Isten. Ő felfoghatatlan kegyelemmel bír. Ebben kell bízunk, ebben kell hinnünk. Ezért kell hálát adnunk, és erre kell emlékeznünk a húsvéti időszakban is. Így tudjuk helyesen megélni a mindennapi nehézségeket, és így tudunk kellő támogatást biztosítani a mellettünk lévő szenvedőknek.

Véleményem szerint a keresztekre mindenkinek szüksége van, és mindenki részesül belőlük, akár akarja, akár nem. Azért fontos, mert a szenvedésre és a nehéz pillanatokra könnyebben emlékezünk, és ha jól belegondolunk, ebből tudunk a legtöbbet tanulni. Bár nagyon fontos és jó érzés megélni az örömteli pillanatokot, egy-egy magányos estén akár a megharcolt pillanatokra is büszkén tekinthetünk vissza. Igen, győztünk és tanultunk a hibáinkból, a nehézségeinkből. Igen, mi is példát tudunk mutatni másoknak.

**A SZENVEDÉS
A LEGJOBB ÉPÍTŐESZKÖZ,
EGY-EGY TÉGLÁT RAK LE
AZ ÉLETÜNKBEN.
NE FÉLJ A SZENVEDÉSTŐL,
NE FÉLJ JÓL MEGÉLNI AZT!**

